

„Ale báli se ho zeptat (Mk 9,32)“ Učedníci se Ježíše báli, o čem to vypovídá? Když zalistujeme Markovým evangeliem až do tohoto verše, abychom byli v myšlenkové jednotě jednoho vypravěče, evangelisty Marka, uvidíme dosavadní obraz Ježíše, který vypravěč vykresluje:

Když Ježíš po návratu z pouště po křtu k sobě povolává učedníky u Galilejského jezera, šli bez problému za ním, dokonce ihned. Poté byli svědky jeho exorcismu a uzdravení mnoha nemocných. Když jistí lidé přinesli k Ježíši ochrnu a pro množství lidí se k němu nemohli dostat, odkryli část střechy a spustili ochrnu na lehátko stropem přímo Ježíšovi před oči a Ježíš zůstal v pohodě, ač

měl docela velký kus střechy i stropu porušené. Následné povolání celníka Matouše, nositele povolání mnohými považované za kolaborantské a vyděračské, ani s tím Ježíš neměl problémy. Když k Ježíšovi přišli kritici z řad farizeů či učedníků Jana Křtitele, že se jeho učedníci nepostí, Ježíš reagoval velmi mírně. Takto bychom mohli pokračovat.

První zmínka o Ježíšově rozčilení a hněvu je tehdy, když farizeové nechtějí připustit, aby byl v sobotu uzdraven člověk s ochrnutou rukou. Ježíš jim to chtěl vysvětlit otázkou, zdali je v sobotu kromě zákazu práce možné konat dobro, nebo zlo? Oni mlčeli a na tuto natvrdlost nebo spíše zatvrzelost Ježíš už reaguje hněvem: „**Rozhlédl se po nich s hněvem**“ (srov. Mk 3,5). Přísný byl na demony, kteří skrže posedlé vytrubovali předčasně to, k čemu měli lidé postupně dozrát. Poté také jistou známku vyčítání pronesl vůči učedníkům, kteří nechápali jeho podobnoství. Také jim vytýkal jejich strach či malou víru, když s ním byli na rozbořeném moři. První vykázaní někoho odněkud bylo, když byl přivolán k umírající dceři představeného synagogy, která ještě než došel, zemřela. Shromážděné plačky či širší rodina se mu posmívaly, co že ještě chce dělat, tak je všechny vykázal ven. První Ježíšova ostrá nadávka farizeům, slovy: „**Pokrytci**“ (Mk 7,6) přišla, při další kritice jeho učedníků, že nezachovávají rituál očišťování rukou. Také ale učedníkům poté vytkne jejich nechápavost (srov. Mk 7,17), a jeho trpělivost s učedníky má své meze, když jim říká: „**Máte zatvrzelé srdce? Oči máte, a nevidíte, uši máte, a neslyšíte?**“ (Mk 8,17-18). Zde je dokonce přirovnal k modlám, což pro žida nebylo moc líbivého (srov. Žalm 115,4-8: „Jejich modly jsou stříbro a zlato, dílo lidských rukou. Mají ústa, a nemluví, mají oči, a nevidí, mají uši, a neslyší, mají nosy, a necítí, rukama nemohou hmatat, nohama nemohou chodit, z hrdla nevydají hlásku. Jim jsou podobni ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá“). Vrchol Ježíšova hněvu k učedníkům bylo slovo nic nechápajícímu Petrovi, který navíc Ježíšovi odporoval: „**Jdi mi z očí satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské**“ (Mk 8,33). Také na své učedníky se osopí, když nemohou vyhnat démona z posedlého chlapce: „**Pokolení nevěřící! Jak dlouho ještě mám být u vás? Jak dlouho vás mám ještě snášet!**“ (Mk 9,19).

Když Ježíš podruhé hovoří o tom, že bude trpět, bude zabit a třetího dne, že zase vstane, tak po zkušenosti s Petrovým pokusem tuto nechtěnou věc nějak zvrátit, raději mlčí, aby si to znovu někdo od Ježíše neslízl. Bojí se.

Co to o Ježíšovi svědčí? Jednu pro nás moc dobrou věc. Člověk si může Ježíše i zprotivit, když se mu podává falešný obraz. Totiž, podle svatých obrázků či soch v kostele, podle omílaní do

nekonečna v kázáních o Ježíšově lásce a milosrdenství si člověk někdy může udělat obrázek, že Ježíš je jakýsi měkký všeomlouvající seladon, jakási karikatura muže majícího senilně babskou náuru. Naopak, evangelia ho líčí i s těmi rozčileními, s reakcemi podobnými vybitení hospody, vlastně chrámu, když není něco v pořádku, jako normálního chlapa, ač také Syna Božího.

Ježíš byl normální chlap a proto každý normální chlap, dnes ženy odpustí, mu je blízký. Každý normální chlap může za ním přijít a říci cokoli ho trápí, cokoli mu vadí, z čehokoli má radost, když se něco povede. Normálními slovy a je to opravdová modlitba. Tak se toho nebojme, amen.